

Mészáros Andrea A Szüleivel És Az Öccsével

Ez a kép 1980-ban készült, és a leányom, Judit családja látható rajta. Balról jobbra ül Judit, mellette a lányunokám, Andrea, utána Judit férje, Mészáros István, a fiúunokámmal, Robival az ölében. Judit 1949. július 2-án született. A lányom szakmája fényképész. A Hernád utcában laktunk, és oda is járt általános iskolába. Titokban vallásra taníttattam, mikor nem lehetett a vallást tanulni, különórákra járt. Utána járt a Madách gimnáziumba, ahol együtt járt a Verebessel, a Gálvölgyivel és a Spán Katival. Harmadik után nem akart tovább tanulni. Ha nem akarsz tovább tanulni, nem tanulsz tovább, akkor elvittem, és fényképész szakmára írtam be. De később leérettségizett, a szakmában dolgozott mint fényképész egészen 1990-ig. Sőt, ahol voltam a Fotó-Optikánál, ott volt inas, ott lett fényképész, később pedig egy intézetnél lett fényképész. Az a fényképész a halálos ítélete, mert aki nem önálló, az kész. Judit férje egy rendes gyöngyösi zsidó gyerek, egy peches férfi. A MIKÉFE-ben tanulta a kertészetet, szorgalmas volt [A MIKÉFE az 1949-es államosításkor megszűnt. Kétséges, hogy a fényképen látható Mészáros István -- életkoránál fogva -- tanulhatott-e a MIKÉFE keretei között. -- A szerk.]. Nagyon szép házasságban éltek, gyerek született, majd gyönyörű szép nyaralót építtetett Leányfalun. Ott a ház előtt gázolta halálra egy disszidált magyar tizenhárom évvel ezelőtt. A Robika unokám Izraelben volt akkor bár micvó előkészítő táborban. Úgy hozattam haza Izraelből. Itt laktak nálam, az egész család, mert nem tudtak hazamenni a halálesetet követően. Miután meghalt a férje 1990-ben, idegösszeroppanást kapott a lányom. Le van százalékolva 54 évesen. Az unokáim mindketten vallásos zsidók. Andika harminc, Robika huszonhat éves. Az Andika egy intézetnél irodavezető jelen pillanatban. Három nyelven beszél, angol, spanyol, német, de úgy beszél, mint én magyarul, tökéletesen. Robika Los Angelesben él. Andika pedig egy izraeli fiúhoz ment hozzá, akivel itt Magyarországon ismerkedett meg, és ez év [2004] júniusában költöznék ki véglegesen Tel-Avivba, ahol az unokavőm jogászként dolgozik majd. Robika megnősült, egy szép kis amerikai zsidó lányt vett el. Én nem tartottam a zsidó ünnepeket, de az unokáim igen. Az unokám szombatot tartott, pénteken este ment a templomba. Mivel csak az Andika van itten, a Vasvári utcába jár a Köves Slomóhoz [Ő az első ortodox rabbi, akit a háború óta Magyarországon avattak. -- A szerk.]. Jó barátságban vagyunk, néha én is lemegyek péntek esténként a Vasváriba, amiért haragszik a Fekete Laci [A Dohány utcai zsinagóga kántora. -- A

szerk.], hogy a Vasváriba járok, és nem a Dohány utcai zsinagógába. A szülők nem voltak annyira vallásosak, de az unokák vallásosak lettek. A lényeg az, hogy az ember zsidó szellemben nevelje a gyerekeit. Érdekes, ma nagyon sok fiatal akad, aki vallásossá válik, bár a szülei nem is voltak vallásosak. Nagyon sokat ismerek ilyeneket. A gyerekeimet zsidó szellemben neveltem fel, de a hitébe nem szóltam bele. Az unokák is maguk választották maguknak, hogy vallásosak lesznek.